

CAMILLA LÄCKBERG
HENRIK FEXEUS

LÖKSUS

Rootsi keelest tõlkinud Aive Lauriste



VEEBRUAR

TUVA TRUMMELDAB SÕRMEDEGA närviliselt vastu kohvikuletti. Ta on endiselt tööl, Hornstulli kohvikus, kuigi ei peaks. Klient, kes äsja nurgalauda maha istus, vaatab teda pahaselt ja Tuva vastab verejanulise pilguga. Ta jätab mehe välimuse meelde ja mõtleb, et see klient oma järgmise *cappuccino*'ga vahusüdant kaasa ei saa. Kui, siis ainult keskmise sõrme.

Hiljaksjäämine rikub tal alati tuju. Ja nüüd on ta juba väga hiljaks jäänud. Ta lükkab hajameelselt blondi juuksesalgu kõrva taha. Linus oleks pidanud lasteaiast juba poole tunni eest lahkuma. Kasvatajate etteheitvate pilkude suhtes on ta ammu immuunne, neid on ta liiga palju näinud, et end häirida lasta. Kuid tema kaheaastane poeg on õnnetu. Ja Tuva pole sedasorti inimene, kes lapsi kurvastaks. Eriti mitte Linust. Ta ei tea enam, kui palju kordi on ta öelnud, et on valmis poisi eest surema. Kuid tegelikult pole see alati nii kerge. Isegi kui jumalad teavad, et ta pingutab. Nii väga. Ta võtab põlle eest, avab koristuskapi ja viskab põlle täis pesukorvi. Ta ei saa lahkuda, enne kui uus vahetus on saabunud. Kuhu mees ometi jääb?

Martin, Linuse isa, oli päeval, kui poiss sündis, linnast väljas. Tuva ei heitnud seda talle ette, ta oli kiirabiga kaks nädalat enne õiget aega sünnitama sõitnud. Samas ei suutnud ta mõista, miks Martin nende ööpäevade jooksul, mil nad haiglas olid, neid vaatama ei tulnud. Sünnitus ei möödunud komplikatsioonideta. Ta oli olnud liiga uimane, et kõike meelde jätta, ning mäletas ähmaseks vaid arsti, kes oli teda ja beebit kogu aeg vaatamas käinud ja kinnitanud, et kõik on hästi. Täpselt nagu Martin oma nappides sõnumites, mis ta haiglasse saatis. Ta tuleb, teatas ta, peab vaid mõne asja joonde ajama. Ent kui päevad sünnitusosakonnas olid ähmased, siis tühja korterit, mis teda ja Linust koju saabudes ees ootas, mäletas ta selgelt. Sellal kui tema nende ühise poja elu eest võitles, oli Martin korterist oma asjad võtnud ja uttu tõmmanud.

See oligi siis asi, mille ta pidi „joonde ajama“. Ja rohkem polnud ta seitsaadik sellest argpüksist kuulnud. Küllap oli nii parem, sest ta oleks mehe maha löönud, kui too oleks uuesti näole andnud.

Ja nii jäid nad Linusega kahekesi maailmaga vastakuti. Ainult et see maailm jäi enamasti nende vahele. Nagu praegu. Daniel, kes pidi temalt pärastlõunase vahetuse üle võtma, oleks pidanud siin olema juba tunni eest. Kuid teda polnud ikka veel. Tuva oli sunnitud talle helistama ja ta üles ajama. Kell pool kaks pärastlõunal. Kas ta oli kahekümne ühe aastaselt sama vastutustundetu olnud? Küllap vist. Pole ime, et nad ei klappinud. Tuva vaatab käekella.

Ku. Rat. Küll.

Ta paneb sulle selga ja mütsi pähe, ja teeb siis kaks topelt-esspressot. Ühe portselantassi ja teise papptopsi.

Küllap on see Matti, kes lasteaias teda taas kord ootama peab. Matti on üks nendest kasvatajatest, keda tema poeg on hakanud isaks kutsuma. Iga kord, kui ta seda teeb, vaatab Matti Tuvat selle pilguga. Sellega, mis ütleb, ta peaks töötamise asemel rohkem pojale pühendumata. Täna südametunnistuspiinade eest, eks ole? Nagu Linuse pisaratest järjekordselt hilinenud ema pärast ei piisaks.

Espresso saab valmis täpselt siis, kui Daniel, juuksed laiali peas, uksest sisse astub. Kõle veebruarikülm tungib koos temaga lokaali ja mõni klient väristab end demonstratiivselt, kuid Daniel ei paista seda märkavat. Või siis ei hooli sellest. Kuidas ta võis ometi arvata, et poiss on täitsa pandav?

„Näe,“ ütleb Tuva kogu jäisusega, mida ühte sõnasse panna saab, ja lükkab portselantassi tema ette. „Sul võib seda vaja minna. Ma lähen.“

Ta ei jää vastust ootama, vaid haarab papptopsi ja kiirustab lumme, mis pole teinud veel ainsatki katset sulama hakata. Ta ei vaata ette ja jookseb otsa tudisevale vanapaarile.

„Andke andeks, ma jään hiljaks, pean poja lasteaiast ära tooma,“ pomiseb ta kiiresti neid vaatamata.

„Ah soo, kuid lapsed võivad sind üllatada. Nad võivad täitsa iseseisvalt väga vastupidavad olla.“

Hääl on sõbralik, mitte etteheitev.

Tuva ei vasta, kuid tunneb kergendust, et tema tähelepanematus ei põhjustanud pahameelt. Inimesed solvuvad uskumatult kergesti. Tal endalgi on sagedasti juhtunud, et temalt nõutakse mitte üksnes keemilist puhastust, vaid ka kopsakat kompensatsiooni riitele loksunud kohvi eest. Ta naeratab vabandavalt paarile. Kohv Tuva käes loksus, tuletades meelde, et ta peab tööpoolest selle jaoks aega võtma. Ta pigistab endast välja veel ühe vabanduse ja hakkab metroojaama poole sõrkima, üritades samal ajal espressot rüübata. Kuum kohv kõrvetab, kõigepealt keelt ja siis sisikonda. Maitseb keemiliselt. Peaaegu nagu ravim. Ta peab masinat puhastama. Jäises õhus tundub kohv veel kuumem.

Kui ta Linuse lasteaiast ära on toonud, kavatseb ta poisi kohvikusse kaasa võtta. Daniel võib talle pakkuda kõiki saiakesi ja kooke, mida poiss ihaldab. See on igati õige otsus. Põrgusse makaronid ja lihapallid. Homme peab ta ära sõitma. Kuid tänane õhtu kuulub talle ja Linusele.

Ta on juba metroojaama trepil, kui jalad korraga järele annavad. Ta karjatab ja saab trepikäsi puust viimasel sekundil enne kukkumist kinni. Küllap ta komistas. Nii kiire tal nüüd ka ei ole. Ta ei saa lasteaeda ometi ju sinikatega minna.

Ta üritab end püsti ajada, kuid tundub, nagu oleks luud tema jalgadest kadunud. Jalad on täiesti tuimad. Tal hakkab pea ringi käima. Iiveldus tuleb peale. Nagu hakkaks minestama. Sama tunde tekitasid ravimid haiglas. Enne sünnitust.

Linus.

Ma tulen.

Ta üritab end käsipuu najale upitada, kuid käed on mitu kilomeetrit pikad. Käsipuu hõljab kõrgel tema pea kohal ja tal pole enam aimugi, kuidas see võimalik on. Tumedad täpid tantsivad silme ees. Korraga teeb maailm tema ümber tiiru ja vaikne hääl temas ütleb, et ta kukub trepist alla. Seda ei ole üldse tunda.

* * *

ESIMENE, MIDA TUVA ärgates tajub, on valu liigestes. Ta ei lama mugavas asendis. Ta tõmbab keelega üle huulte ja kõhatab. Kogu suu on kuiv. Tunda on mingit võõrast lääget maitset. Täielikult teadvusele tulemine võtab sekundeid, kuid siis näeb ta, et ta isegi ei lama. Ta on põlvili, kergelt ettepoole kaldu. Seinad suruvad teda igast küljest. Isegi ülevalt, vastu kaela.

Nagu oleks ta mingis kitsas kastis.

Liiga valus on, et seda unenäoks pidada. Kuid päriselt see ka olla ei saa. Pole võimalik. Ja ometi. Puidu lõhn on liiga ehtne. Valgus immitseb kitsastest, lühikestest pragudest sisse ja moodustab ta paljastele kätele ja jalgadele riskülikuid. Tema *paljastele ...* kus riided on? Kadunud pole üksnes jope, tal pole ka kapuutsiga dressipluusi. Ja teksaseid. Keegi on tal riided seljast võtnud. Ta põlvitab särgi ja aluspükste väel, ja see ei saa olla tõsi.

Ta tõmbab keelega veel kord üle huulte. Keemiline maitse on alles. Midagi pidi kohvi sees olema. Keegi pidi sinna märkamatuult midagi panema. Ja ta oli ülearu närvis, et maitsele reageerida. Jõi kõik ära.

Nahk hakkab kipitama, kui adrenaliin soontesse tulvab. Ta peab välja pääsema. Ta karjub ja surub kasti külgi nii kõvasti, kui suudab. Puit ragiseb, kuid mitte piisavalt, et puruneda ja teda välja lasta. Ta ei saa jalgadega taguda, sest on põlvili, ja nii ei jää tal muud üle, kui prõmmida kätega vastu seinu, mis on liiga lähedal, et kätesse jõudu panna. Korraga kustub tema ühel küljel valgus. Keegi on kasti kõrval.

„Lase mind välja!“ karjub ta. „Mida sa teed?“

Keegi ei vasta. Kuid ta tajub kellegi lähedust. Ta karjub veel, kuid vaikus on sama tihke, sama ähvardav. Kipitus levib üle kogu naha. Ta taob uue hooga seinu, kuid kitsas ruum ei võimalda löökidesse piisavalt jõudu panna.

„Mida sa tahad?“ karjub ta, üritades pisaraid alla suruda. „Lase mind välja, palun, ja siis võime rääkida. Ma pean Linusele järele minema!“

Ta vaatab alla randmele. Käekella klaas on purunenud ja ajanäitaja on kolme peal seisma jäänud. Matti oli tõenäoliselt juba

helistanud ja üritanud teda kätte saada. Võib-olla hakkas mees mõtlema, kus ta on, võib-olla on ta otsima hakanud ja võib tulla, millal tahes, et leida ta kastist, võib-olla ... võib-olla on ta laste-aeda veel rohkem hiljaks jäänud kui täna.

Keegi ei otsi teda.

Keegi ei tunne temast veel puudust.

Keegi ei tea, et ta on röövitud.

Röövitud. Sõna tähendus jõuab talle kohale ja matab hinge. Metalne heli kusagil kasti lähedal paneb ta võpatama.

„Halloo?“ hüüab ta.

Alumistest pragudest vasakul pistetakse sisse midagi hõbedast ja teravat. See meenutab mõõgatera. Metalltera jätkab sisene- mist kasti. Ta üritab end selle teelt nihutada, kuid liiga kitsas on. Tal pole kuhugi minna. Mõõgatera jõuab reieni ja surub valusasti vastu nahka. See teeb haiget, kuigi see pole nii terav, kui paistis.

„Ai, mis sa teed?“ karjub ta. „Lõpeta!“

Mõõgatera surub endiselt vastu reit, kuni tungib läbi naha ja reiele ilmub verepiisk. Liikumine on ebalev. Nagu katsetaks keegi seal väljas midagi. Tuva karjub veel, kuid kuuleb vaevu oma sõnu. Seejärel annab surve ootamatult järele ja tera tõmbub mõne senti- meetri jagu tagasi.

Kostab mootori käivitamise heli. Mõõgatera hakkab vibree- rima ja liigub jälle edasi, kuid seekord see reieni jõudes ei peatu. Tuva karjatab, kui see reielihasesse lõikub. Mõõk jätkab teed läbi kudede, sellal kui Tuva karjed mootorimüra summutavad. Valu on kirjeldamatu. Tema silme ees sähvivad värviplahvatused ja närvi- lõpmed lõövad tuld. Maailm kaob, on vaid valu. Tera jõuab reie- luuni ja tungib värinal sellesse, pannes kogu keha vibreerima. Tuva oksendab tahtmatult nii enda kui ka verise mõõga täis. Tera tungib läbi luu ja jätkab liikumist läbi reielihase välja. Mõõgatera näeb peaaegu võigas välja, kui see läbi naha tungib. Uuest avast hakkab kohe verd valguma. Veri voolab mööda jalgu maha, moodustades loigu. Ja mõõk ei peatu. See jätkab teed läbi reie, suun- dudes järgmise reie poole. Ta ei saa end endiselt liigutada.

„Lõpeta, palun, lõpeta,“ anub ta läbi nutu. „Ma pean Linuse ära tooma. Ma olen hiljaks jäänud. Ta on üksi.“

Kui mõök alustab teed läbi teise reie, on Tuva valuks peaaegu valmis. Kuid selleks ei saa valmis olla. Ta karjatab ja soovib, et oleks teadvusetu, hullumeelne, mida iganes, et mitte enam tunda. Kulub sekundeid. Terve igavik. Ta ei näe enam. Tera on mõlemast jalast läbi tunginud ja väljub teiselt poolt kasti. Mõök lakkab lõpuks vibreerimast.

Kuid mootorimüra jätkub.

Miski torgatakse selja tagant Tuva õlga ja see osa, mida ta oma mõistuseks peab, sureb. Ta tunneb ihukarvadega, kuidas osa tema ajust kokku vajub. Sest loomulikult on praod ka tema selja taga. Ta üritab end ettepoole kallutada, nihutada end eemale õlga tunginud mõõgast, kuid liigutamine paneb reied veel rohkem põlema. Ja Tuvat ennast ei ole enam seal. Ta on sünnitusosakonnas ja võitleb oma poja eest, ta on kohvikus, kuhu ta üksnes tänu vedamisele töökoha sai, ta ameleb Danieliga, ta on koos Martiniga, kes ütleb, et armastab teda. Ta kuuleb kõhrede ja kudede raginat seljas ja mõtleb, et Linus kutsus Mattit isaks.

Siis vaatab ta alla ja näeb, kuidas nahk rangluu all välja venib, enne kui see järele annab ja mõõgatera eest välja tuleb. Nagu mustkunst. Ta on mustkunstniku abiline ja peagi pälvib ta aplausi. Ta on seda telekast näinud. Veri, mis ta rinnust voolab, värvib särgi punaseks, sellal kui mõök jätkab teed ühe seinaprao poole. Raua lõhn lammatab.

Linuse sinised silmad ta ees.

Kas sina jätab ka mu maha, emme?

Kõrist kostab vilinat, kui ta rääkida üritab.

„Palun. Ma jään hiljaks.“

Väljaspool kasti liigutab keegi midagi. Üks pragudest ta näo ees pimeneb. Kolmas mõök. See on Tuva peast mõnekümne sentimeetri kaugusel. Kaks temast juba läbi torgatud mõõka hoiavad teda paigal.

„Aitab,“ sosistab ta.

Mõök liigub aeglaselt, kuid vahemaa on liiga lühike. Ta näeb tera helkimas, kuid see on silmadele liiga lähedale jõudnud, et pilku fookustada.

Linus. Andesta. Emme armastab sind.

Ta võpatab, kui tera jõuab parema silma ja ninajuure vahele, jätkab teed sissepoole ja läbistab silma. Midagi niisket voolab ta põsele ja Tuva jääb paremast silmast pimedaks. Kuid see ei tee haiget. Vähemalt ei ole see enam valus.

Miks on siin kärsahais?

See on Tuva viimane mõte.

Siis tungib mõõk tema ajusse.

MÄRTS

VINCENT LÕI PEOPESAGA täiest jõust vastu lauda. Teatripublik ahhetas valjult. Ta kortsutas kulmu, tegi dramaatilise pausi, vaatas publikut ja tõstis käe. Selle alt paistis katkine paberikott. Saalist kostis närviline naer, kui ta koti põrandale viskas.

„Seda polnud ka koti number viis all,“ ütles ta.

Lava oli pime, kui välja arvata üks prožektor. See valgustas teda, lauda ja naist selle kõrval. Alasti valgus rõhutas etenduse lõpunumbri tõsidust. Valitses täielik vaikus. Etenduse viimast numbrit ei saatnud isegi muusika. See tegi asja ebamugavamaks. Laual oli algusest peale olnud viis tagurpidi keeratud ja nummerdatud paberikotti. Kaks neist oli ta käega juba laiaks lõõnud.

„Kolm on jäänud,“ ütles ta ja vaatas naist. „Magdalena, ära vaata neid kolme kotti, muidu näen su pilgu liikumist. Ainult sina tead, kus see on. Publik ei näinud, kuhu sa selle peitsid, ja mina samuti mitte. Kolm. Tuleta meelde, kui terav see oli, kui sa seda katsusid. Mõtle.“

Naine higistas kohutavalt. Prožektorivalgus oli soe, kuid ta oli sama närvis kui publik. Võib-olla isegi rohkem. Vincent uuris teda tähelepanelikult.

„Sa ei reageerinud üldse „kolmele“, kuigi ütlesin seda kolm korda,“ ütles ta siis. „Niisiis selle all seda tõenäoliselt pole.“

Ta lõi kolmanda koti käega laiaks, enne kui publik reageerida jõudis. Saalist kostis mõni kiljatus.

Kaks kotti oli jäänud. Tal oli viiekümneprotsendiline võimalus end tõsiselt vigastada. Ta ei mõistnud, miks ta ikka veel seda numbrit esitab. Kõik, kes seda tegid, vigastasid end varem või hiljem. See oli vältimatu, kui seda piisavalt palju teha. Kuid publik ei tohtinud näha, et ta on päriselt mures. Suur osa trikist seisnes suurema võimu näitamises, kui tal tegelikult oli.

„Alles on kotid number kaks ja neli,“ ütles ta naisele. „Kujutle naela, selle kahtkümmet sentimeetrit.“

Naine sulges silmad ja noogutas õnnetult.

„Meenuta, kuidas see läikis, kui sa selle püsti panid. Ühe alla neist kahest kotist. Selle alla, mida me lüüa *ei taha*.“

„Aga ma ei tea, kas ma mäletan õigesti,“ piiksus naine.

Mees kergitas üht kulmu. Pinge teatris oli nii paks, et seda oleks saanud lõigata. Kaks kotti. Ta tõstis käe ühe kohale. Seejärel viis ta käe teise kohale. Üks kottidest lõpetab etenduse seisvate ovatsioonidega. Teine augustatud kehaosa ja kiirabi kutsumisega.

„Ava silmad,“ ütles mees.

Naine avas silmad ja uuris silmi kissitades paberkotte. Mees vaatas teda. Siis tõstis ta käe, et üks kott laiaks lüüa, kuid märkas, kuidas naise silmad hirmust suureks läksid, kui käsi langema hakkas. Ta muutis suunda ja lajatas käe vastu teist kotti. Naine karjatas, kui käsi lauda tabas. Mees ootas langetatud päi mõne sekundi. Seejärel pühkis ta tühja kortsus koti võidukalt põrandale ja tõstis allesjäänud koti üles. Nael selle all seisis nagu oda ja läikis ähvardavalt külmas valguses. Publik juubeldas ja tõusis, ja samal hetkel hakkas muusika mängima. Mees kirjutab püsivildikaga naelale autogrammi, pani selle kotti ja ulatas selle silmanähtavat kergendust tundvale naisele, kes oli aidanud tal numbrit läbi viia.

Vincent läks lava ette ja tõstis käed. Ta ei pidanud kergendust teesklema.

Aplaus oli kurdistav. Etendus Gävle teatris oli lõppenud. Vincent kummardas dramaatiliselt ja heitis pilgu üle publiku. Liikuv valgus pimestas teda ja ta ei näinud publikut, kuid tegi näo, nagu näeks. Nipp seisnes otse ette vaatamises ja silmside teeskllemises kellegagi. Ta naeris pimedusse, sinna, kus teadis 415 inimest seismas ja meistermentalist Vincent Walderile plaksutamas.

„Täna, et tulite!“ hüüdis ta üle tormilise aplausi.

Käteplagin ja vilistamine muutusid valjemaks. Saal oli rahvast täis. See oli olnud hea õhtu. Väga hea õhtu. Naist seal ei olnud. Naist, kes talle muret tegi. Õhtutel, kui ta tulemata jäi, tundis Vincent suuremat kergendust, kui oli valmis endale tunnistama.

Ta pani vastu kiusatusele kätt silmadele tõsta ja seisvaid ovatioone vaadata. Ta oli selle nimel kõvasti tööd teinud, ja see oli

tema naudinguhetk. Samal ajal oli adrenaliin ainus, mis teda püsti hoidis. 415 kohta. 41 pluss 5 oli 46, sama vana kui tema. Kuid nii on see veel vaid paar nädalat.

Lõpeta.

Selle neetud naelaga läks täna õhtul napilt. Ja see oli kahetunnise etenduse viimane number. Higi voolas mööda selga ja aju kärssas.

Suur saladus ei seisnenud, nagu öeldud, võimes publiku käitumist ette näha või jätta muljet, nagu oskaks ta nende mõtteid lugeda. Illusioon seisnes kergluse teesklemises, sellal kui tema aju täistuuridel töötab. Plakat teatri fuajees kuulutas, et ta on meistermentalist, kuid ta soovis, et ei oleks selle nime ettepanekuga nõustunud. See oli liiga ... labane. Vulgaarne. Kuid tegelikult oli hea selle taha peitu pageda. See jättis mulje, nagu oleks ta väljamõeldud tegelane. Mitte see, kes ihkas üle kõige oma riietusruumis pikali heita ja kümme minutit lihtsalt hingata. Ja nüüd, kui etendus oli lõppenud, oli tähtis mõtted jälle kontrolli alla saada, enne kui need igale poole laiali jooksevad. Sellele kulus täna õhtul kauem aega kui tavaliselt.

Kontroll. Kaheksa tähega sõna. Sama palju oli tema teada rõdul pingiridu.

Lõpeta.

Vincent tõstis pilgu esimesele rõdule, kus ta esimese vaatuse ajal oli pannud neli inimest oma nimesid unustama. 23 kohta igas rõdureas. 184 kohta.

Keegi rõdul vilistas.

Hinga sügavalt sisse, ära mine mõttega kaasa.

184 kohta. Neljanda kuu kaheksateistkümnendal on tema turnee viimane etendus. Ja 23 kohta reas, 8 rida, 2 pluss 3 pluss 8 on 13, ja täpselt nii palju on tal veel etendusi jäänud.

Lõpeta-lõpeta-lõpeta.

Ta hammustas valusasti keelde.

Vincent kummardas viimast korda. Siis lahkus ta lavalt. Ta peatus sametkardina taga lava kõrval ja hakkas endamisi arvutama. Üks. Kui kümneni jõudes ei ole aplaus lõppenud, siis

jookseb ta tagasi lavale, et viimast korda aplausi eest tänada. Kaks. Kõrvaruumist eraldus pimeduses vari. Kolmekümnendates eluaastates naine. Kolm. Ta muutus täiesti külmaks. Naine siiski tuli. Neli. Kuid seekord ei oodanud naine lavale jooksmiseks eten-duse lõppu. Viis. Aga kuidas ta lava taha pääses? Seal ei tohi tema esinemise ajal kedagi olla. Sellel, kes naise sinna lasi, tuleb temaga tegemist teha. Ta oli palunud naisel silma peal hoida. Kuid selleks, et teda tagasi hoida, mitte aidata. Kuus. Nüüd näeb ta igatahes, milline naine välja näeb. Tumedad juuksed hobusesabas. Polosärk. Must jakk. Seitse. Silmad, mis avanesid millimeetri murdosa võrra, kui ta rääkimiseks hoogu võttis. Tal polnud aimugi, kui ohtlik see naine on. Kaheksa. Ta andis naisele märku, et too oleks tasa, ja osutas põidlagi lavale, et naine mõistaks, et ta pole veel lõpetanud. Ehk saab ta pärast kummardamist teist teed pidi lavalt lahkuda. Üheksa. Püüa naisele mitte mõelda. Hinga sügavalt sisse ja naerata. Kümme. Ta jooksis jälle rambivalgusse.

„Tänan, tänan, te olete nii helded!“ hüüdis ta. „Ma mõistan, et te tahaksite siia istuma jääda, kuid kardan, et päriselu ootab teid. Nüüd on aeg lahkuda. Ja kui te millegi pärast, mis täna õhtul juhtus, uinuda ei suuda, siis tuletage meelde, et see kõik oli mängult.“

Ta tegi pausi.

„Võib-olla.“

Publik naeris valjult. Ja natuke närviliselt. Vincent ei suutnud muiet alla suruda. See toimis iga kord. Ta kiirustas lavalt minema, ehkki see oli viimane asi, mida ta teha tahtis, enne kui publik ridade vahelt lahkus. See ei näinud kunagi hea välja, kui artist publiku lahkumise ajal veel laval oli. Ja kui neil olid garderoobis talveriided, nagu täna, hakkasid nad juba varem kohtadelt tõusma, püüdes naiivselt järjekordi vältida. Naine seisis endiselt lava kõrval, kui ta sinna jõudis.

„Ta on siin,“ ütles Vincent vaikselt oma mikrofoni. „Tulge turva-meestega siia. Kohe.“

See oli õnnemäng, aga kui tal vähegi vedas, kuulasid helitehnikud teda endiselt, isegi kui heli oli maha keeratud. Enamik ligi

astunud fänne olid heatahtlikud, kuid ta ei soovinud etenduse ajal mingeid üllatusi. Eriti mitte naist, kel oli kombeks etenduse lõppedes lavale tormata. See ei olnud terve inimese käitumine. Siiani oli tal õnnestunud kohtumist vältida. Kuni tänaseni.

Raske oli selgelt mõelda. Pärast etendust pidi ta lõdvestuma, et aju normaaltemperatuur võiks taastuda. Ta ei suutnud olukorda analüüsida nii hästi, kui vaja. Kuid tal polnud muud valikut, kui olla sõbralik ja oodata turvameeste saabumist. Ja hoida samal ajal distantsi.

Vincent ja naine läksid tuppa, mis oli sisustatud nagu elutuba. Miks need turvamehed juba ei tulnud? Sohva ees laual oli neli avamata Loka mineraalveepudelit. Vincent võttis pintsaku seljast ja viskas selle sohvale. Ta kohendas üht pudelit, et etiketid vaataksid ühes suunas. Naine jättis jaki selga. Vincent kuivatas niiskete salvrättidega nägu, et lavameiki eemaldada. Naine kirtsutas peaaegu märkamatu nina. Hästi. Kõik, mis ta naise peletamiseks teha sai, töötas tema kasuks. Loodetavasti haiseb ta ka highi järele.

„Kuule, ma ei tahaks ebaviisakas olla,“ ütles ta, „kuid lava taga ei tohi tegelikult kedagi olla.“

Ta avas veepudeli ja tühjendas selle klaasi. Ta vaatas kahtlustavalt mullikesi.

„Sa ei saa nii jätkata,“ ütles ta siis. „Lavatagune on keelutsoon kõigile, kes pole etendusega seotud ja ...“

Naine katkestas teda ja tutvustas end.

„Mina,“ lausus ta. „Mina Dabiri. Ma olen politseist.“

Seejärel kohendas naine kiiresti pudelit, mis oli paigalt nihkunud, kui mees enda oma võttis, et etiketid jälle ühes suunas vaataksid, ja ulatas käe. Vincent jäi vait ja surus tal kätt. Meistermentalstil polnud korruga aimugi, mida öelda.

MINA VAATAS MEEST, kes väikese tumepruuni laua taga tema vastas istus. Vincent Walder. Mina oli pidanud ootama, kuni mees oma lavariided, elegantse, kuid asjaliku sinise ülikonna ja musta särgi, vahetab. Nüüd kandis ta tunduvalt argisemaid musti

teksaseid ja valget T-särki. Kuigi oli alles märts ja talv hoidis Gävlet oma raudses haardes, polnud Vincentil mingit jakki seljas.

Endalegi üllatuseks avastas naine, et peab mehe välimust üsna külgetõmbavaks. Ja sõna, millele ta mõtles, oli pigem „stiilne“. Mehes oli midagi jäika ja vanamoodsalt elegantset, isegi kui ta kandis teksaseid ja T-särki. Ülikonnas paistis see veel selgemalt välja.

Mina oleks tahtnud temaga privaatsemas õhustikus vestelda, kuid Vincent oli peale käinud, et ta peab sööma. Plaanide muutumine pole kunagi hea, kuid ta pidi jätma mehele valikuvõimaluse. Tema oli ju lõppude lõpuks mehe juurde tulnud. Nii pidi ta tundlikku politseiteemat arutama Harryse kõrtsis, mis on üks vähestest kohtadest Gävles, kus köök oli pärast kümnet öhtul veel lahti.

Vincent nägi pärast etendust väsinum välja, kui Mina oli lootnud. Loodetavasti söömine aitab. Ta vajas meest erksana. Tema enda tähelepanu hajutasid juba kõrtsikülalised, kes seisid pisut eemal baarileti ääres. Nad rääkisid Skåne murret ja neil rippusid kaelas valged nimesildid. Küllap peetakse lähedalasuvas hotellis mingit konverentsi. Tema meelest nägid nad välja nagu täiskasvanud koolilapsed, kel võtmed paelaga kaelas kõlguvad.

Õhus hõljus õlle ja lootusrikaste feromoonide hõng, mis tekitas Minas tahtmise endale mask ette panna, kuid ta surus selle alla ja keskendus uuesti Vincentile. Karistusregistris polnud mehe kohta mingit teavet, niisiis pidi ta asju välja selgitama muul moel. Wikipediast ja guugeldades selgus, et Vincent saab kuu aja pärast 47aastaseks, et Walder on võetud nimi ja et tema amet on „mentalist“.

Mehe kodulehe andmeil oli mentalist keegi, kes jätab mulje üleloomulikest võimetest või mõtete lugemise oskusest, kasutades selleks psühholoogiat, mõjujõudu ja salanippe. Leitud intervjuudest selgus, et ta valdab hästi ka tavalist mustkunsti. Olgugi et ta tahtis abi inimkäitumise lahkamisel, kulusid marjaks ära ka Vincenti mustkunstniku võimed, kui mõelda fotodele, mis tal kaassas olid. Ta polnud leidnud mingit informatsiooni selle kohta, mis

ta varem teinud oli või kus ta sündinud oli. Wikipedia andmeil oli Vincent oma tööga professionaalselt tegelenud viisteist aastat, kuid avalikkuse ette jõudnud hiljem tänu TV4 saatesarjale.

Ühes saates oli Vincent varjatud kaamerate ees läbi viinud psühholoogilise eksperimendi. Ta oli valinud suvalise mehe, kelle elu ta märkamatu sisenduste ja hüpnootiliste käskudega juhtima hakkas, ilma et vaene osaleja millestki aru oleks saanud. Kuni ühel ööl tõusis mees voodist ja maalís pihustusvärviga mingi tööstusettevõtte seinale suurte tähtedega VINCENT WALDER. Sada korda. See oli võtnud mitu tundi.

Korraalvureid tema tulekust ei teavitatud. Kui nad mehe kinni võtsid ja küsisid, mis ta teeb, vastas mees, et ei tea, millest nad räägivad. Tal polnud aimugi, millega ta viimaste tundide jooksul tegelenud oli, ja oli üllatunud, kui nägi oma kätel ja riitel värviplekke.

Mina ei olnud saadet näinud, kuid mäletas kõiki sellest rääkimas. Saade põhjustas tohutut furoori. Paljud seadsid kahtluse alla asja eetilise külje. Vincent ise selgitas, et asi on fanatismis, ta tahtis näidata, kuidas isegi kõige absurdsemad ideed võivad meie alateadvuses kanda kinnitada ja juhtida meie käitumist, ilma et me sellest arugi saaks. Seinale maalimise idee oli tegelikult kummar-dus Monty Pythoni filmidele ja Vincent põhjendas sõnavalikut sellega, et see oli kõige vähem solvav tekst, mis ta välja mõelda suutis. Pealegi, ütles ta, signeerib kunstnik alati oma töö. Sellest tsitaadist sai mitmeks kuuks Instagrami meem, kuni asi lõpuks vaibus.

Praadimisõli ja grill-liha lõhn tungis Minale ninna, enne kui ettekandja hamburgeri Vincenti ette pani. Lahtised kausid majoneesi ja ketšupiga. Mina võpatas. Lauda toomise ajal oleks võinud ükskõik kes midagi kaussidesse poetada. Uskumatult ebahügieeniline. Ta võttis instinktiivselt taskust äsja ostetud desovahendi pudeli, pihustas seda peopessa ja hõõrus käsi kokku.

„Mul on pärast etendust süsivesikuid vaja,“ lausus mentalist vabandavalt. „Muidu ma ei suuda selgelt mõelda.“

Ta võttis taldrikult friikartuli, kastis selle majoneesikaussi ja pistis suhu. Mina jälgis teda tähelepanelikult. Kui ta selle teist

korda majoneesikaussi kastab, on ta sunnitud eemaldama mehe sellest inimkonna osast, kellega ta suhelda tahab. Kuid õnneks tegi mees seda vaid korra. Lootust veel oli.

„Ja ma pean tõepoolest vabandama oma varasema käitumise pärast,“ ütles mees. „Ma pidasin sind kellekski teiseks. Meil on olnud probleeme ühe ... fanaatilise ... fänniga. Ma arvasin, et sa oled tema. Ma ei tahtnud ebaviisakas olla.“

Naine rehmas tõrjuvalt käega. Ettekandja tõi Vincentile õlle ja talle Cola Zero. Naine võttis kotist ühekordse kõrre, eemaldas kaitsepaberi ja pistis kõrre klaasi. Vincent kergitas kulmu, kuid ei öelnud midagi.

Mina ootas, kuni ettekandja oli kuuldeulatusest kadunud, ja hakkas rääkima.

„Mul soovitati sinuga rääkida,“ ütles ta vaikselt. „Nagu ma aru saan, oled sa inimpsüühikaga hästi kursis. Kuid tead palju ka mustkunstist. Ja meil on vaja kedagi, kes valdab mõlemat.“

Mees noogutas ja rüüpas lonksu õlut.

„Ma tegelesin mustkunstiga palju, kui noorem olin. Kuid kahekümneaastaselt sain aru, et kaarditrikid pole ehk maailma parim võrgutamisnipp. Niisiis tegin sellele lõpu.“

„Kas lõpetamisest oli abi?“

„Otsusta ise. Ma tutvusin kuu hiljem oma esimese abikaasaga. Sestsaadik olen sellega vaid hobi korras tegelenud. Kuid miks politsei sellistest asjadest kuulda tahab?“

Enne kui naine vastata jõudis, vaatas Vincent kella.

„Oi, palun väga vabandust,“ ütles ta, „aga naisest rääkides. Kell on veerand. Ma pean koju helistama. Me räägime alati sel kellaajal. See võtab vaid mõne minuti.“

Mina hakkas kärsituks muutuma, ta tahtis asja kallale asuda. Ta oli niigi juba oodanud. Kolleegidel oli kombeks öelda, et ta on häbematu ja peab õppima seltskondlikum olema, kui tahab, et teised temasse sõbralikumalt suhtuksid. Ta ise kahtles selles. Ta oli varsti kümme aastat politseis töötanud ega teadnud ühtki juhtumit, mille lahendamine oleks sõltunud tema sõbralikkusest. Kuid mis seal ikka.

„Pole probleemi,“ ütles ta ja kohendas kõval toolil märkamatuult asendit.

Ta vaatas oma koolajooki ja lülitas Vincenti hääle välja, kui too oma naisega rääkis. Selle asemel nägi ta silme ees kasti, mille nad vaevu nädala eest olid leidnud. Kasti, mis nägi välja, nagu peaks see olema kaetud sädeleva tekiga ja asuma mingil mustkunstieten-dusel Las Vegases. Ta nägi, kuidas litterkleidis assistent – loomu-likult naine, alati olid naised need, keda mustkunstitrikkides alan-dati – kasti ronib ja illusionist – loomulikult mees – pika mõõga publiku ahhetamise ja ohhetamise saatel kasti pistab. Ta oli seda guugeldanud. *Sword box*, nii kutsuti naisvihkajalikkude lavail-lusiooni, või *Sword cabinet*, *Sword casket*, *Sword basket*. Heal lapsel mitu nime. Algsel kujul polnud see isegi mitte kast, vaid väike korv, kus laps sees. Küllap peeti seda endiselt klassikaks. Lapsed ja naised. Alati samad ohvrid.

Kuid ta ei oodanud kõlekülmal õhtul Gävle Harryse kõrtsis Vincent Walderi järele mitte sellepärast, et tema kolleegid olid leidnud oskamatuult kokku klopsitud rekvisiidi. Ta oli siin surnu-keha pärast, mille nad kasti *seest* olid leidnud. Surnukeha, mida nad siiani tuvastada polnud suutnud. Ja ta oli siin, sest nad olid omadega ummikus. Nad olid tavalisi meetodeid kasutades jälgi ajanud ega saavutanud midagi. Lõpuks jõudsid nad koos ülemuse Juliaga järeldusele, et neile on jäänud vaid ebatavalised meetodid, kui nad tahavad mingi lahenduseni jõuda.

Mina rüüpas suure lonksu jooki ja kinnitas pilgu baaris olevale konverentsiseltskonnale, millele tahes, et peatada silme ette ker-kivaid pilte. Ta tõesti ei tahtnud, et need talle jälle ilmuksid. Kuid seal nad olid, sama selged kui esimesel korral. Tal läks harva süda pahaks, kuid see oli midagi täiesti teistsugust.

Kasti kahel küljel paistsid mitme mõõga käepidemed. Vastaskülgedel mõökade otsad. Nende vahel, kasti sees, rippus mõökade küljes perversset hüpiknukku meenutav noor naine. Mina pigistas silmad kinni. Liiga hilja. Alati liiga hilja.

Juurdluses ei suudetud naise isikut tuvastada ja kahtlustatavaid polnud. Kast surnukehaga saadeti Milda Hjortile kohtuekspertiisi

ametisse, kuid Mina ei uskunud, et nad midagi leiavad. Igatahes mitte midagi olulist. Toimepandud teo võti seisnes toimepanemise viisis, selles oli ta kindel.

Korraga tajus Mina, et Vincent vaatab teda. Too oli ilmselt abi-kaasaga rääkimise lõpetanud. Mina kõhatas ja peletas pildid silme eest.

„Palun vabandust, et pidin helistama,“ sõnas mees. „Nüüd kuulun sulle. Ma kuulsin, et sa pole sellest linnast. Oletan, et töötad Stockholmis. Ometi oled sa siin, Gävles. Neljapäeva hilisel tunnil. Ja tahad mentalistiga mustkunstist ja inimpsüühikast rääkida. Mainisid, et keegi soovitas sul minuga rääkida? Mind vaevab suur uudishimu, mida see tähendab?“

Vincent kummardus ette, et oma huvi näidata. Naine otsustas oodata. Ta tahtis, et mees oleks päriselt huvitatud.

„Ma nägin, et sa andsid etenduse lõpus autogrammi,“ ütles ta. „Kunstnik signeerib endiselt oma töö.“

Vincent sattus hetkeks segadusse, aga puhkes siis naerma.

„Sa mõtled naela? Ma tean, see on täielik kliše. Kuid mis mul öelda on? Publik ootab, et ma alla kirjutaksin, sellest telesaatest saadik. Ja ma ei taha neile pettumust valmistada. Ma olen õhtusse siiski aega ja raha investeerinud.“

Vincenti õlad vajusid längu ja ta lõdvestus. Kui ta enne hoidis kaitset, siis nüüd enam mitte. Praegu.

„Sul oli õigus,“ lausus Mina. „Ma ei oleks siin, kui see poleks tähtis. Meil on käsil juhtum, mida ma ei mõista. Me oleme suutnud seda ajakirjanduse eest vaka all hoida, kuid on vaid aja küsimus, mil seda lehtedest lugeda saab.“

Mees võttis suutäie hamburgerit. Naine oli ütlemata rahul, et ta tegi seda noa ja kahvliga. Kui mees oleks rasvase burgeri kätte võtnud, oleks ta tõusnud ja lahkunud.

„Palun vabandust,“ ütles Vincent ja vehkis hamburgeritükiga kahvli otsas, „aga kuidas see minusse puutub?“

Vastuse asemel tõmbas Mina mapist beeži ümbriku ja võttis sellest fotod. Ta sirvis neid, kuni leidis foto, millel polnud rüvetatud keha, vaid kõigest kast, millest see leiti, koos mõõkadega.

Ta kinnitas foto ülejäänute peale klambriga. Vincentil polnud tõe-
poolest vaja teisi fotosid näha.

„Kas sa tead, mis see on?“ küsis ta ja osutas fotole.

Vincenti kahvel jäi suust sentimeetri kaugusele pidama.

„*Sword casket*,“ ütles ta. „Vahel öeldakse ka *Sword box*. Kuid
mis ..., kuidas ..., ma ei mõista.“

Hamburgeritükk sõitis suhu.

„Mina samuti mitte,“ vastas naine. „Või õigemini on meil kur-
jategija, keda ma ei mõista. Kuid ma arvan, et sina äkki mõistad.
Mõeldes kõigile sinu ... noh, võimetele. Niisiis palun sinult abi.
Ütleme nii: kast ei olnud tühi, kui me selle leidsime. Läks aega,
enne kui naise mõõkade küljest kätte saime.“

Vincent lõpetas mälumise ja kahvatus märgatavalt.

„Me pole ohvriga kuhugi jõudnud,“ jätkas Mina. „Usun, et
leiame selle, kes seda tegi, vaid siis, kui teame, kuidas ta mõtleb.
Mulle meeldiks öelda, et rüvetatud surnukehad on ebatavaline
leid, kuid nii see kahjuks ei ole. Vähemalt mitte nii ebatavalised,
kui me tahaksime. Kuid mustkunstikast? See on midagi uut. Kes
selle peale üldse tuleb. Ja *miks*? Siin tuled mängu sina. Ma nägin
su etendust. Sa tead, mida inimesed mõtlevad. Rohkem kui ena-
mik teised. Niisiis, aita mul mõista, kes see siin on.“

Vincent naaldus seljatoele ja kortsutas kulmu.

„Kuid teil on selle jaoks kindlasti endalgi kriminaalpsühholoo-
gid,“ ütles ta. „Mida ma sinu arvates nendega võrreldes rohkem
välja selgitada suudan? Kurjategijate profiili koostamine ei ole
päris minu rida.“

Ta kastis mõne friikartuli majoneesi sisse, enne kui need suhu
pistis.

„Nagu öeldud, sa tunned hästi nii inimpsüühikat kui ka must-
kunsti. Seda meie kriminaalpsühholoogid ei jaga. Ja pealegi ...“

Ta vaatas ringi ja jätkas siis tasandatud häälel.

„Pealegi ütles meie kriminaalpsühholoogi viimane profiil
„keskealine kõrgklassi Kreeka mees“. Kurjategijaks osutus aga
noor rootslanna, kes töötas laos.“

Vincent jõudis salvräti suu ette panna, et friikartulid naermise
peale välja ei kukuks.

„Kuid see kõlab endiselt kummalise ettepanekuna,“ ütles ta. „Nii palju kui ma tean, ei kiida politsei tsiviilisikute juurdlusesse kaasamist heaks. Ja mul puuduvad igasugused teadmised profiili koostamise kohta. Ma olen inimkäitumise kohta palju õppinud, kuid minu järeldused põhinevad baaspsühholoogial, isiklikul vaatlusel ja üldisel statistilisel tõenäosusel.“

„Ja mida kriminaalpsühholoogid sinu arvates teevad?“

„Kuid ma olen artist. Kui ma etenduses eksin, ei kahjusta see kedagi.“

„Peale iseenda,“ ütles naine. „Sa usaldad piisavalt oma võimet inimesi lugeda, et riskida pika naela löömisega läbi käelaba.“

Mees muigas poole suuga.

„Seda ei peaks ma tõesti tegema,“ ütles ta. „Aga olgu. Kuigi ma ei mõista päriselt oma rolli selles ega seda, miks te minu poole pöördute.“

„Me ...“ Mina kõhkles. „Meie rühmal on politseis pisut ebatavaline positsioon. Me asume väljaspool põhiorganisatsiooni.“

„Miks?“

„Nojah, meie ülemus Julia on politseiülema tütar ja ...“

„Onupojapoliitika?“ küsis Vincent ja kergitas muiates kulmu.

Naine vihastas ja nägi, et mees märkas seda.

„Üldsegi mitte! Julia on ülimalt pädev loomult andekas juht ja mind ei üllataks, kui temast kunagi politseiülem saab. Kuid teda häirib jäik ja kohmakas organisatsioon sama palju kui meid teisi politseis. Ja pigem on ta just politseiülema tütre positsioonist hoolimata suutnud veenda juhatust moodustama ... sõltumatut rühma, mida ta juhib ja kus ta töötab.“

„Koos parimatest parimatega?“

„Nojah,“ vastas Mina kuivalt. „See oleks liiga ülepaisutatud. *Beggars can't be choosers**.“

„Eripädevuseta erirühm?“ küsis Vincent imestunult.

Mina sai aru, mida ta mõtles, kuid ei teadnud, kuidas talle seda põhjendada. Ta üritas.

* *Beggars can't be choosers* (ingl) – kui sul pole muud valikut.

„Igaühel on oma anne. Kuid inimesed on inimesed ja politseiüksusel on tuhat põhjust, miks keegi oma personalist välja laenata.“

„Ja miks sind välja laenati?“ küsis Vincent, muie suunurgas.

„Ausalt öeldes ma ei tea. Ma tean, mis on mu eelised politseinikuna. Ma olen kangekaelne, ettevõtlik ja julgen mõelda uutmoodi.“

„Aga?“ küsis Vincent ja sirutas käe veel ühe friikartuli järele.

„Kuid rühmas, kus ma töötasin, oli inimestel minuga raske. Pole aimugi, miks. Mul polnud nendega mingit probleemi. Mul pole rühmadega kunagi mingit probleemi. Rühmadel on minuga probleem.“

Ta kõhatas ja jätkas.

„Minu ülemus on igatahes heaks kiitnud otsuse kasutada antud juhtumi puhul välist nõustajat. Saad selle eest väikese tasu. Seevastu osaled milleski, mis ehk muudab midagi.“

„Erinevalt laval seismisest, tahad sa öelda,“ lausus mees ja lükas fotod tagasi naise ette. „Küllap oled „Meistermentalisti“ ja reaalsuse segi ajanud. Mul on kahju, et sõitsid siia ilmaaegu. Kuid sa pead mõistma üht. Nagu ütlesin, ma olen artist. Ma lahutan inimeste meelt. Meistermentalid on tegelaskuju, ei midagi enam. See, mis ma laval teen ..., jääb sinna. See ei ole päris. Võib jääda mulje, nagu oleks mul ainulaadsed ja erilised võimed, kuid tegelikult võib seda õppida igauks. Sa räägid psühholoogiliste profiilide koostamisest. Ja veel mõrvaritele. Ma ei oska mõrvaritega midagi peale hakata. Ma kordan, selle töö jaoks on inimesed olemas. Inimesed, kes – kuidas sa ütlesidki? – „muudavad midagi“.“

Ta ei vaadanud naisele silma. Sellega polnud naine arvestanud. Ta oli arvanud, et mees põhjendab keeldumist ajanappuse või tähtsamate tegemistega. Ta oli valmistunud mehe ego upitamiseks. Kuid ta polnud arvestanud, et mees valetab talle.

„Saan aru,“ ütles ta ja tõusis.

Aeg uus strateegia käiku lasta.

„Järelikult ma eksisin. Sa oled laval lihtsalt väga veenev. Palun vabandust. Vähemalt oli see lennukas idee. Ma lähen maksan arve ära ja me ei pea sellest enam rääkima. Ma unustasin selle vist baariletile skänelaste juurde.“

„Helsingborgist,“ ütles mees väsinult ja hakkas jälle kahvliga hamburgerit sorkima. „Nad on Helsingborgist. Elektriõhutuse konverentsil. Vaata logo nende nimesiltidel. Ja sinu asemel ei läheks ma sinna segama – see pikk naine, kes on praegu seljaga meie poole, hakkas just mehega rääkima, esimene vestlus täna, mil ta ei pea selga küüru tõmbama ja end väiksemaks tegema, et mees julgeks jääda. Kahju ainult, et mees on abielus. Ma ei mõista, miks mehed arvavad, et jätavad poissmehe mulje, kui endal sõrmuse sõrmest võtavad. Nagu see ei paistaks miilide kaugusele, et nad on abielus. Kuid mis seal ikka. Neile kahele täna ilmselt peale ei satuta ja naisel paistab seda vaja olevat.“

Mina pingutas, et ta muie välja ei paistaks. Vincent ei paistnud teadlikki olevat, mida ta just ütles.

„Ja sa ei pea arvet maksuma,“ lõpetas ta. „Ma juba maksin.“

„Mitu trepiastet on Gävle teatris lavalt alla puhketuppa?“ küsis naine kiiresti.

Vincent tõstis pilgu ja paistis jahmunud.

„Kaheksa,“ vastas ta, „kuid miks sa küsid?“

„Seitse on. Kui jätta lisasamm astumata, et paarisarvuni jõuda.“

Vincentil vajus suu lahti. Nüüd kuulus tema tähelepanu naisele. Ilmselt polnud ta harjunud, et inimesed tema iseärasusi märkavad.

„Nagu öeldud,“ ütles naine ja lükkas fotod uuesti tema ette. „On sul mõtteid?“

„Olgu,“ ütles Vincent. „Sina võitsid. Praegu.“

Pealmine foto oli pisut kõrvale nihkunud, paljastades osa alumisest fotost. Mina ei jõudnud Vincenti peatada, kui too foto välja tõmbas.

„Oh, pagan,“ ütles mees ja krimpsutas nägu.

„Jaa. Igati õige reaktsioon.“

Vincent vaatas vidukil silmil fotot, otsekui püüdes õudusega vähehaaval harjuda.

„Mis see on?“ küsis ta ja näis osutavat plastkotis olevale esemele surnukeha kõrval.

„Ohvri käekell. Aeg on seisma jäänud kella kolme peal ja näib klappivat surmaajaga. Seega kell kolm pärastlõunal.“